

REDACCIO :

Joseph PALLACH
26, rue Constantinople, Paris (8^e)

ADMINISTRACIO :

Antoni IBORRA
13, rue Bassano, Paris (16^e)
C. Ch. Postaux 4163-90 — PARIS Preu de l'exemplar: 20 francs.

FEDERACIO
DEMOCRACIA
SOCIALISME

Endavant

Suscripció l'any: 250 francs.

ORGAN CENTRAL DEL MOVIMENT SOCIALISTA DE CATALUNYA

Treballadors de Catalunya:

El 1er de Maig s'alça aquest any arreu del món com una renovada promesa d'esperança i de pau. Els milions de treballadors de la C.I.O.S.L., els potents partits de la Internacional Socialista han assenyalat quines són les condicions, quins són els problemes que reclamen solució si el món vol evitar el xec monstruós dels dos blocs. El discurs d'Eisenhower insisteix també, ara, en la idea central de sempre del Moviment Obrer i Socialista: la guerra és només generadora de misèria de runes. La pau únicament aporta als homes el benestar que necessita el nostre món turmentat. Els socialistes hem demostrat abastament la nostra voluntat de defensar les llibertats contra la dictadura stalinista. Si, després de la mort del tirà, els canvis que semblen anunciar-se en l'imperi soviètic corresponen a una realitat, serem igualment els primers en saludar-los com el millor camí per aconseguir un dia la comunitat de pobles lliures que ha estat sempre l'ambició suprema de la classe treballadora.

A aquesta nova primavera que sembla timidament esbadellar s'oposa com sempre l'ombra negra del franquisme tacant de fang i de sang els Estats lliures que gosen associar-se a la dictadura més repugnant de la història. Què té doncs d'estrany que Franco tremoli davant les perspectives d'una entesa internacional! La premsa franquista, la ràdio menteixen avui com mai no havien mentit, presentant la ferma i pacífica actitud de les democràcies com una concessió a la dictadura comunista. Es fals. El que hi ha és que Franco neixé de la guerra civil, visqué gràcies a la guerra mundial i ara necessita una tercera guerra per a conservar el seu poder. El franquisme és com els corbs, només viu bé enmig de la mort i la misèria. Per això és un perill pels pobles pacífics i per això les forces democràtiques i socialistes internacionals continuaran fins a la fi combatent-lo al nostre costat.

Aquest any Franco ja ni ha gosat festejar la «victòria» que costà un milió de morts i que marcà el començament de la davallada econòmica i moral d'Espanya, transformada avui en país colonial, amb un nivell de vida que és el més baix d'Europa i on el treball només beneficia als paràsits de l'Estat falangista, als aprofitats de la guerra civil.

Però el franquisme no ha romàs sense la seva festa. Una repressió ferotge ha empresonat de nou dotzenes de militants socialistes i sindicalistes, Tomás Centeno fou assassinat a Madrid. Ramon Porquerès, heroic combatent de la Resistència Catalana, del Moviment Socialista de Catalunya i de la U.G.T., fou salvat de les urpes feixistes gràcies a la pressió internacional. Amb els seus companys, simbolitza avui la decisió de tot el poble català de continuar la lluita per la llibertat i per la justícia, fins a la victòria definitiva.

Els catalans sabem que la dictadura que ens oprimeix com a poble i com a homes pot durar més o menys, però que finalment serà vençuda. Catalunya obtindrà la seva llibertat i, estretament agermanada als altres pobles d'Espanya, la classe treballadora catalana dreçarà una pàtria justa on els drets del poble a tenir una vida digna i feliç seran atesos i respectats. Es per aquest esdevenir, que no és llunyà si tots ens hi esforcem, que combatem avui a l'Interior i a l'Exili; que ajudem els nostres germans empresonats; que reclamem la solidaritat internacional.

Què hem de fer entretant? Què podem fer per accelerar l'hora del triomf? A l'Interior augmentar el nostre esforç d'organització sindical clandestina i de propaganda socialista; reclamar sense parar l'alliberació de tots els empresonats; continuar l'educació de la joventut, la nostra esperança del demà; denunciar els salaris miserables dels obrers, la situació econòmica desastrosa del país; dir la veritat: que la única sortida a aquesta situació de ruïna, de misèria no és la guerra i la tirania sinó la pau i la llibertat. Preparar-nos ja ara, mantenint els contactes i les relacions indispensables pel dia que tots esperem.

A l'exili, ajudar per damunt de tot aquest esforç dels nostres germans de dintre i mantenir dignament la nostra qualitat de catalans als quals pertoca avui fer comprendre al món el drama punyent del nostre poble.

El Moviment Socialista de Catalunya renova avui la decisió d'esforçar-se en realitzar aquestes tasques. I és amb la serenitat i la certesa del triomf que diem a tot el poble català que si sap mantenir amb coratge l'esperit de resistència, també per Catalunya lluirà aviat l'albada d'una vida millor.

Catalans: Visca Catalunya!
Visca el Socialisme!

EL COMITE EXECUTIU
DEL MOVIMENT SOCIALISTA DE CATALUNYA.

LA CAMPANYA INTERNACIONAL CONTRA LA REPRESSIO FRANQUISTA

AJUDEU ELS NOSTRES GERMANS DE L'INTERIOR!
EXIGIU UN PROCES PUBLIC I AMB GARANTIES LEGALS!
ENVEU ELS VOSTRES DONATIS ALS FONDS PERMANENT D'AJUDA ALS EMPRESONATS!

ELS SOCIALISTES ACUSEN

La Campanya Internacional contra la repressió franquista continua animada pels millors militants del socialisme internacional.

Recentment, «Tribune» i el «Reynolds News», els dos importants diaris treballistes han publicat un ampli report del viatge que ha efectuat l'advocat britànic Peter Benenson observador de l'Associació d'advocats laboristes. El report acaba exigint que «Ramon i els seus companys deuen ésser jutjats sense tardança. El Partit Laborista, les Trade Unions i les Cooperatives deuen exigir el judici immediat i demanar que la data del procés sigui comunicada una setmana abans al Consell General de Barcelona, a fi d'assistir-hi observadors estrangers». Unicament fent prova de vigilància internacional s'acabarà la repressió.

LA SITUACIO DELS EMPRESONATS

Igualment tota la premsa socialista, i la ràdio anglesa i iugoslava s'han fet eco de les deplorables condicions en què es troben els detinguts, que encara, dos mesos després de la detenció, desconeixen oficialment les causes de l'empresonament, sense que hagin vist cap jutge, ni s'hagi dictat acte de processament, ni se sàpiga si continuen detinguts gubernatius o si depenen del sinistre Eymar, encarregat de reprimir «l'espionatge» i «el comunisme».

Les darreres noves que tenim de Barcelona insisteixen en denunciar aquesta situació que viola àdhuc les disposicions de la «legalitat» franquista, i és el deure de tots els nostres amics de denunciar-la amb energia i de reclamar un procés legal pels empresonats o la llibertat immediata, i sense condicions.

EL 1ER DE MAIG I LA SOLIDARITAT SOCIALISTA

MITING A PARIS

Igualment a París ha tingut lloc un acte públic de protesta, al local de Force Ouvrière, on entre altres oradors parlà el company Pallach, del C. E., reclamant la més ampla solidaritat envers els empresonats. La presència del nombre públic indicà l'emoció amb què l'exili s'associa avui a la lluita de l'interior.

L'AJUDA ECONOMICA ALS DETINGUTS

El M. S. de C. ha obert un fons d'ajuda als empresonats i ha enviat llistes de subscripció que han permès la contribució dels nostres amics de l'estranger. Cal continuar per aquest camí; l'ajuda no pot reduir-se a una sola vegada, i cal fer veure als amics que el terror econòmic és la millor arma del franquisme si no hi sabem oposar la solidaritat econòmica. Envieu doncs els vostres donatius a Antoni Iborra, 13, rue Bassano, París, 16.C.C.P. 4163-90 París. Demaneu noves llistes de subscripció i trameteu-les ja omplertes al company Iborra.

Comencem a publicar avui les primeres llistes rebudes:

SUSCRIPCIO PRO-EMPRESONATS

Primeres llistes rebudes:

Llista n° 96. París. — G. F., 1.000; P. D., 200; J. L., 5.000; E. de la P., 200; A. G., 200; J. R., 100; R. G., 5.000; M. S., 400; F. P., 300; P. B., 400; J. L., 200.

Llista n° 122. Burdeos. — Bernat Joven, 500; Maria Vilaniya, 200; Libert Joven, 100; Germinal Joven, 100; Un rei, 100.

Llista n° 22. Charante. — Pablo Piñol, 250; Dolers Perelló, 250; Nelly Piñol, 250; Josep Piñol, 250.

Llista n° 125. Baixos Pirineus. — Antoni Bellart, 500; Joan Montlleó, 500.

Llista n° 35 París. — J. Esteba, 2.000; R. Arquer, 1.500; J. Arquer, 1.000; Jif, 150; A. Iborra, 2.000; J. Pallach, 2.000.

GRAN MITING A NOVA-YORK

Organitzat pel Comité de Defensa a les víctimes de Franco, i presidit per Norman Thomas, ha tingut lloc a Nova-York un gran miting per protestar contra la repressió i exigir que cessi l'ajuda a un règim que té l'assassinat i l'empresonament com a mètode de govern. A l'acte hi prengueren també part representants de l'A.F.L. i del C. I. O., les dues sindicals americanes.

EL MOVIMENT SOCIALISTA DE CATALUNYA A LA INTERNACIONAL SOCIALISTA

A la reunió del Consell General de la Internacional Socialista que tingué lloc a Puteaux el Moviment Socialista de Catalunya, que hi fou convidat com a observador, presentà un report sobre la repressió i sobre les formes que al nostre entendre deu prendre la solidaritat.

Els diferents Partits Socialistes, sobretot el Labour Party i la S.F.I.O. ens han assegurat de la seva total solidaritat i és plegats amb els nostres germans del P.S.O.E. que hem estudiat els diversos problemes que aquesta acció

exterior planteja. Amb aquest objecte, el company Pallach, del nostre C. E., sostingué diverses i cordials entrevistes, a Tolosa i a París, amb el company Llopis, secretari general del P.S.O.E.

ACORDS DE LA INTERNACIONAL SOCIALISTA

El Consell General de la I. S. ha acordat preparar el proper Congrés que tindrà lloc a Estocolm del 15 al 18 de Juliol. Les Comissions preparen llurs reports; un sots-comitè estudia la important qüestió de les recomandacions de la Conferència Socialista Asiàtica. Les relacions dels Partits Socialistes amb l'Aliança dels Pobles Iugoslavs han estat igualment estudiades i s'acordà deixar lliure cada partit per a mantenir les relacions que vulgués amb el nou moviment socialista iugoslau.

Un sots-comitè ha estat creat per a estudiar la situació a Espanya i deurà presentar un report al Congrés de Estocolm.

RESOLUCIO DEL CONSELL GENERAL DE LA INTERNACIONAL SOCIALISTA

En la resolució aprovada per unanimitat la Internacional Socialista afirma de nou que «totes les diferències entre els Estats poden ésser resoltes pacíficament», i ho i saludant l'esperança de les noves disposicions aparentment millors de la Unió Soviètica. «els socialistes no oblidem però que existeixen diferències fonamentals entre els sistemes dictatorials dels soviets i els règims de llibertat». El Consell de la I. S. senyala algunes de les condicions de la «détente» internacional: la fi de la guerra de Corea segons els principis de les N. U.; el restabliment de la pau a Asia, que permetria normalitzar les relacions amb la Xina comunista, l'apaïgament a les regions del Mitjà Orient, el restabliment de la unitat alemanya sota la base d'eleccions lliures, i sobretot «la desaparició de l'imperialisme i dels règims dictatorials, i el triomf, a Europa i al món de la completa llibertat democràtica...»

Finalment, la resolució denuncia el baix nivell de vida dels pobles colonials i proposa un esforç de desarmament que permetria millorar el nivell de vida en les regions sots-desenvolupades.

EL MITING DE LA INTERNACIONAL EN MEMORIA DE LEON BLUM

En el miting que tingué lloc a Puteaux, parlaren Morgan Phillips, secretari del L. P. i president de la I. S.; Ollenhauer, president del Partit Socialista alemany; Madhu Limaye, secretari de la Conferència Socialista Asiàtica; Aneurin Bevan, del C. E. del L. P., i Guy Mollet, secretari general de la S. F. I. O.

Els discursos dels nostres companys glosaren la resolució de la Internacional en un moment particularment delicat. El company Llopis, en un discurs particularment aplaudit aportà la salutació dels socialistes que lluiten contra la

dictadura franquista i afirmà la voluntat de continuar el combat malgrat totes les repressions.

EL MANIFEST DEL 1ER DE MAIG DE LA C.I.S.L. AFIRMA DE NOU LA SOLIDARITAT DEL MOVIMENT OBRER CONTRA FRANCO

El Manifest de la Confederació Internacional de Sindicats Lliures, que compta 54 milions de membres, afirma de nou la voluntat del sindicalisme lliure de combatre totes les dictadures, igual la soviètica que la franquista. «La nostra consciència protesta davant la idea que l'Espanya franquista pot ésser autoritzada a anar al costat dels pobles de les Nacions Unides. Franco, Peron i llurs comparses resten els nostres enemics àdhuc si llurs avenços i les seves preteses i dubtoses qualitats, els valen advocats i còmplices en alguns països lliures».

Finalment el Manifest acaba cridant a tots els treballadors a unir-se i a reprendre la lluita per la llibertat i pel dret, pel progrés social i pel benestar material. «Unicament aconseguirem aquests objectius, quan tots els que sofreixen sota l'opressió seran lliures per a combatre al costat nostre ».

ELECCIONS ARREU DEL MON PROGRESSOS SOCIALISTES

Després de les eleccions del Japó i de Dinamarca on els Partits Socialistes obtingueren importants victòries electorals, les eleccions municipals franceses han permès de nou als nostres companys de la S.F.I.O. d'obtenir uns magnífics resultats. El Partit Socialista ha guanyat llocs a gairebé totes les municipalitats de França i el seu percentatge electoral ha augmentat també arreu de França, mentre el Partit Comunista perdia vots i llocs i es desinflava igualment el R. P. F.

Saludem la victòria dels partits germans!

14 D'ABRIL DEL 1931 SALUTACIO A LA II REPUBLICA

Cada vegada més llunyana en el temps, la II República va prenent en els esperits el perfil que segurament la Història li donarà: la d'una gran esperança popular fallida pels errors dels que devien fer-la realitat des del govern, i sobretot pels crims dels seus enemics que no vacil·laren en encendre la guerra per a combatre-la.

Al llarg d'aquest rude camí que hem emprats conservem al cor l'escalfor d'aquella gran foguera que Macià encengué proclamant la República Catalana. Guardem també present a la ment els perills que poden un dia mençar-nos de nou. La III República federal serà un dia el règim d'Espanya i amb ella vindrà la llibertat plena per Catalunya i la Justícia Social per tots els ciutadans.

EXTRAPOLACIO per M. Serra i Moret

El ben inquisidor no va contra el pecat o l'heretgia, sino contra el peccador o l'heretge. Es un criptogàmic verinós que té regust de sang al paladar i esdevé insaciable. Aquella anègica beata mallorquina a la qual Bernanos fa referència que es vantava d'haver pogut servir la religió fent afusellar vuit homes, i aquell minyó aristòcrata, afable, que n'havia fet desaparèixer més de cent, són senzills exemplars d'un planter que, ben portat, podria tornar a reduir la població d'Espanya als vuit milions d'habitants amb què comptava quan en els seus dominis no s'hi podia el sol. Amb l'avantatge que tots vuit milions serien fidèls, tots podrien ésser inquisidors i es podrien dedicar a devorar-se els uns als altres per a honra i glòria de la Santa Fe catòlica i en homenatge al «Caudillo».

Totes les fes absolutes reclamen el seu inquisidor i hom pot constatar els sorprenents progressos de la humanitat no més observant els dos grans imperis que es disputen el mestratge mundial: els Etats Units i la U.R.S.S. Mac Carthy, a America, ha fet prova d'un virtuosisme i d'una activitat tan excepcionals que ja no resta cap ciutadà del país de la llibertat que no es senti culpable de comunisme o d'estar al servei de l'enemic. Els senadors demòcrates Mertz i Schmidt han demanat al governador de l'Estat de Wisconsin —que és el que Mac Carthy representa— que obri una enquesta sobre la legitimitat dels guanys del famós inquisidor des de l'an 1945 a la data. Es possible que Mac Carthy s'hagi valgut de mitjans «propis» per arribar a una fortuna, però això no desmilita el seu prestigi d'inquisidor ni ha de minvar la rigidesa i

la tensió de les seves urpes encara que el matrimoni Rosenberg sigui immolat a l'histerisme frenètic de tots els inquisidors en potència.

I què ni direm de la gran beata bolxevic, la doctora Lidia Timachouk, condecorada amb l'ordre de Lenin el 10 de gener darrer per haver aconseguit amb el seu fi olfacte inquisitorial la degradació i empresonament de quinze professors metges eminents —la majoria d'origen jueu— culpables de la mort de destacades personalitats del règim? Ara resulta que no és veritat, que no hi havia complet mèdic, i la santa Lidia, juntament amb l'ex-vice ministre de la Seguretat interior, Rioumine, han estat empresonats per calumniadors i àdhuc el Secretari del Comitè Central del Partit Comunista, Ignatiev, ha estat destituït per haver-se tots ells excedit en aquella meritoria tasca que ha provocat una purga darrera l'altra i convertit la pàtria del proletariat en un immens purgatori on tothom espera l'hora del suplici.

Mac Carthy i Lidia Timachouk són de la mateixa família i no costaria d'identificar els seus avantpassats entre els pobladors de les caveres del quart període glacial. Quan no es pot ésser dictador, ésser inquisidor és un consol i una compensació. Altrament, qui més que l'inquisidor participa en la més alta funció de la dictadura que és, com prou bé sabem, la de liquidar físicament els adversaris o els simples oponents i, quan ja no en quedin, dedicar-se a liquidar els partidaris, els millors, els que han ajudat al dictador a proclamar-se emnime. Hi ha ventrells que no poden prescindir d'aquest menü. Entre el bon inquisidor i el bon policia, el canibalisme troba els dos puntals que el fan constant i perdurable.

Catalunya ha tingut de tot, àdhuc un famós inquisidor, el venerable Aymerich. I Catalunya fou, segons sabem, el primer país d'Espanya on va implantar-se la Santa Inquisició per consell de Sant Ramon de Penyafort a l'alt rei En Jaume. I és que, segons les autoritats eclesiàstiques, Catalunya estava infestada d'heretges malgrat que l'extermini dels albigesos per Simón de Montfort era cosa fresca. Vol dir que si Catalunya ha tingut inquisidors és perquè, sortosament, no li han mancat heretges. Tampoc en manquen a la U. R. S. S. i als Etats Units, cosa que celebra cordialment car el primer signe d'intel·ligència és opinar i el primer anunci de llibertat és l'heterodòxia. Cal celebrar també la perdurança de la inquisició franquista, senyal de què hi ha discrepància en terres d'Espanya. Els inquisidors són els gasos letals de les fermentacions fecundes, però si hi ha víctimes és perquè hi ha heretges. Si mai n'haguéssim dubtat, l'exemple dels nostres companys ens deixaria convençuts. Salut, santa esperança!

TOT CAMINANT

ESPIERARIEM EL COIX

Després de la mort de Stalin, el triomfador successor, Malenkov, Beria, Molotov, ha començat la seva etapa de govern prenent mesures espectaculars, les quals, com que semblen nascudes d'un desig de conllevança amb els països situats fora de l'òrbita de la seva influència, benecolament hom va recopilant-los sota el títol solemne d'«ofensiva de pau».

L'examen objectiu d'aquestes mesures ens assenyala tot seguit, però, la necessitat de dividir-les en dos grups, car si l'acceptació del suc Hammariskoeld com a secretari general de la U.N.O.; la proposició de Xou En Lai de reprendre les negociacions d'armistici a Morea; la reobertura del passatge Berlin-Alemanya Occidental; la concessió del visat a deu periodistes americans, etc., corresponen lògicament a una ofensiva de pau internacional, en canvi, l'alliberació dels metges russos acusats d'haver assassinat Idanov i altres dirigents soviètics, només té relació amb la vida interior del país i, per tant, forma part d'una «ofensiva de pau interior».

Hom podria dir-ne—conservant el sentiment maliciós que han desvetllat en la gent les constants contradiccions de la U.R.S.S.—una altra maniobra sui generis destinada a enganyar els pobles lliures. L'afer dels metges, però, fenomen dictatorial i interior, té correspondència en les passades, recents i continuades purgues polítiques, les quals, creiem, serveixen per a seleccionar i renovar els dirigents. Renovació i selecció que, si els règims democràtics les fan servint-se del sufragi universal, els dictatorials hi troben més el compte en metodiques eliminatòries físiques.

No obstant, aquesta vegada, els acusats, que no duen els noms preterits de Zinoviev, Kamenev, Radek, ni Rakovski, han tingut més sort que aquests, car malgrat

haver-los fet declarar el crim que no havien comès i l'acusació d'haver-se procurat proves falses, finalment han estat rehabilitats i posats en llibertat. I encara més: sembla que l'exministre de Seguretat de l'Estat, Ignatiev, i el seu acòlit Rioumine han passat a ocupar les cel·les dels benaurats metges.

Pressat estic de reconèixer que és un procedir nou i àdhuc millor que els fins acui emprats—millor, naturalment, mirat del punt de vista de la gent honesta, car situats en la persona de Vychinski, el fiscal del gran procés del 36, a ben segur ho veuríem amb ulls de víctima probable—doncs a més a més de donar un nou esclat al concepte de la justícia, situa en el compte del despotisme arbitrari exercit per Stalin totes les víctimes hagudes fins a la seva mort.

Però l'acte és important. El triomfador ha deixat la nit enrrera. Qui sap! Per ventura no és aquest el camí bo? De continuar en parió procedir llevaria de la magnífica revolució del poble rus l'estigma que li ha fet pesar la sang vessada injustament. La gentada obrera del món, la qual, malgrat tot, ha lluat i defensat sempre la revolució russa, és la primera interessada i la qui ho espera amb més delit. La perspectiva que s'obriria seria immensa i la coexistència entre el món capitalista i soviètic seria, com ho és, un absurd. No, no donaria aquest resultat. El primer i el més lògic seria la desaparició dels partits stalinians d'arreu del món i la conversió de les forces obreres en un gran partit socialista mundial.

De totes maneres, bé caldrà, abans d'avançar-nos més pel camí de les falagueres esperances o il·lusions, que «esperem el coix», car, com diu el proverbi català, arriba un xic més tard, però, diu sempre la veritat.

ENRIC BRUFAU.

Administració :

Acusem rebut de les quantitats següents

Llista n.º 18. — C. B., de Toulouse, 1.000; E. A., de Burdeus, 150; M. J., de Burdeus, 150; B. J., de Burdeus, 150; F. B., de Burdeus, 150; R. B., d'Andorra, 500; J. M., de Oloron, 200; M. G., de Lorlent, 500.

- COMENTARIS POLITICS -

LA NOVA CRISI DEL FRANQUISME

El manifest del primer de Maig recull alguns dels signes evidents de la nova crisi franquista, provocada per l'evolució de la situació internacional, pel malestar econòmic que ja toca al desastre, i per l'allargament de les negociacions per a obtenir dòlars que per ara no venen.

Els franquistes han intentat una «solució», i després de demanar l'impossible entrada a l'O.T.A.N., han expedit uns quants representants a Portugal per a emprendre «noves» negociacions amb el Pre-tendent.

El dictador cediria el «reialme» al fill de D. Joan a condició de quedar ell com a regent i amo i senyor del país fins a l'any 1959. Com es suposava — i com feien preveure les declaracions de monàrquics destacats, com el Duc de Maura — D. Joan no ha acceptat. La «solució» franquista ha fracassat de nou... Amb la diferència aquesta vegada, que malgrat els desmentiments que han vingut després, és el propi Franco qui ha plantejat obertament el problema de la successió declarant així la inestabilitat d'un règim que es sent cada vegada més amenaçat.

LLIBERTAT SINDICAL ?

Dediquem ara uns mots, tenint present aquesta conjuntura, al problema tan debatut de la «llibertat sindical». Unos mots només, perquè els fets recentment, a Barcelona i a Madrid s'han cuidat de comentar eloqüentment, amb els empresonaments dels sindicalistes, la posició d'Araquistain que tantes discussions ha suscitat.

Al nostre entendre es tracta de l'exemple típic del fals problema, plé de «si» i de «com» a les premisses, la qual cosa fa impossible una solució, i propicia només les querelles de mots.

«Si» Franco donés la llibertat sindical... Cal entendre's primerament: què vol dir llibertat sindical? Vol dir llibertat de penjar a un balcó un cartell amb les tres inicials d'una organització sindical? És evident que no. Aleshores vol dir, llibertat d'associació, de reunió, de premsa, de propaganda? Qui no veu que Franco fent això hauria escollit el suïcidí, i que la pressió americana, per forta que fos, no pot aconseguir aquesta auto-liquidació del franquisme?

Comparar la situació actual amb la del 1923 és erroni. Ni la situació política és semblant (estructura totalitària de l'Estat, que en realitat interé directament en el procés econòmic i social); ni naturalment la situació econòmica del país, que exigeix, com a primera mesura a enfocar a un sindicats «lliures», el plantejament del problema dels salaris. I la més mínima discussió de qualsevol convenció col·lectiva en qualsevol indústria, la més petita qüestió sobre la crisi econòmica en una branca determinada del comerç, planteja en realitat tots els problemes socials i polítics d'un Estat que és vol precisament així: totalitari.

Suposar un alleugeriment en el sistema de repressió? Però no sabem tots que existeix ja el «Fuero de los Españoles» i que precisament és inaplicable perquè la més petita esclatxa en el sistema significaria la mort?

Fals problema, repetim-ho. Interessant

com a tema de disquisicions teòriques, i entorn del qual (Araquistain ho ha fet així) poden fer-se moltes advertències a un exili que tendeix a encrostar-se. Però la batalla contra Franco és en el terreny polític que deu lliurar-se sobretot, i són problemes polítics els que plantegen els sindicats clandestins, inclús quan resten cantonats en les reivindicacions d'indústria o àdhuc de fàbrica. I és ací on trobem la solució. La llibertat sindical no es pidola, s'obté. L'acció sindical a dintre, clandestina, no únicament podria desenvolupar-se molt més si sabéssim adaptar-la a la realitat: social on deu treballar, sino que podria realment suscitar múltiples problemes econòmics i polítics al franquisme. Un d'ells, aquest de la contradicció entre les necessitats internacionals de Franco i el règim que imposa al país. Finalment, és en aquesta acció clandestina que troba solució aquest problema de l'educació de les noves generacions, que es veritablement el problema d'avui.

POLITICA NACIONAL CATALANA

Es en aquesta situació—de combat polític, repetim-ho—que ens sembla útil senyalar de nou la necessitat permanent d'una presència catalana en la conjuntura peninsular, estretament associada a les forces que com nosaltres lluiten contra el franquisme i pel retorn a les llibertats democràtiques. Els aliats naturals de Catalunya en aquesta lluita per la nostra llibertat nacional no han canviat: són com sempre les forces obreres, sindicals i polítiques, i el poble germà d'Euzkadi. Les condicions d'una entesa pregonada entre totes aquestes forces, potser no han encara madurat prou. Potser, també, no s'han plantejat prou clarament sobre bases actuals, (i quina responsabilitat no tenim els catalans en aquesta desorientació!). Tant-se-val. Això no ha de descoratjar a ningú, ni mot menys—car seria ridícul—no ha de provocar una retirada a la nostra tenda, cosa que en les circumstàncies presents no sabem què voldria dir.

No. La política nacional catalana no pot néixer d'un rampell de malhumor perquè els partits espanyols no s'entenen, sino que és una exigència constant de l'acció del nostre poble. Reclama aconseguir primerament una estreta unitat del poble català, dels partits i organitzacions catalanes, i projectar-la al eshores en un esforç col·lectiu per a ordenar aquesta política peninsular que tantes decepcions causa actualment. El M.S. de C. ho ha entès així des del primer moment i per això s'ha sumat a les coalicions nacionals existents a l'Interior i ha intentat incorporar-hi les forces sindicals que són un element essencial de l'acció del proletariat català. A l'exterior, política nacional, vol dir reivindicar en tot moment el nom de Catalunya, sense que cap ocasió sigui petita per a fer-ho. Es per aquest camí que seguirem treballant, oberts a totes les col·laboracions i donant sempre la benvinguda a aquells que vulguin marxar plegats per una ruta que ens és comuna perquè és la de la pàtria.

MALGRAT LA REPRESSIO FRANQUISTA

LA U.G.T. CATALANA

planteja de nou el combat

VERS UNA VAGA GENERAL DELS EMPLEATS DE BANCA I BORSA?

Una gran efervescència regna actualment entre els empleats de Banca de Barcelona. Una fulla signada pel Sindicat de Banca i Borsa (U.G.T., adherida a la C.I.O.S.L.), i profundament repartida a tots els bancs barcelonins exigeix el pagament del salari extraordinari que és degut als empleats des de ja fa molt de temps. Els empleats saben que el sindicat té raó i es solidaritzen amb els defensors clandestins dels interessos dels treballadors. Ben aviat circularà la consigna d'una vaga parcial pel dia 23 d'abril.

El governador civil Acedo tingué por, però en comptes de donar satisfacció als empleats crida als delegats de la C.N.S. al seu despatx, els amenaça i es declara decidit a «ofegar la vaga per tots els mitjans».

Però el governador no espantà als treballadors i un nou full del Sindicat de

Banca i Borsa exigeix sens falta la revisió de bases de treball, revisió promesa des de fa tres ans. Es per permetre als empleats d'anar prenent «paciència» amb els salaris miserables actuals, que se'ls havia promès un sobressou de «sorcors». I ni aquest suplement poden pagar les «pobres» empreses conegudes pel «Banco Español de Crédito», «Banco Central» i «Banco Hispano-Americano».

El Sindicat de Banca i Borsa exigeix unes noves bases de treball i entretant el pagament del salari extraordinari que es deu als empleats. El governador, com sempre parla de maniobra comunista. Però això ja no enganya a ningú. Els sindicats de la U. G. T., clandestins i tot, estan representats a la C.I.O.S.L., on no hi ha cap comunista, ni ganes.

I avui podem dir que els grans sindicats estrangers estan ja al corrent de la nova gesta dels treballadors del sindicat de Banca i que estan al seu costat. La decisió, ara, pertany als empleats que deuen arrencar de l'Estat franquista, protector dels interessos capitalistes, les reivindicacions que se'ls deuen.